

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det vil jeg sige tak for. Det er sjældent, man får ros herinde.

Når man kigger på beslutningsforslaget som sådan, så er det jo ikke, fordi det er tyngtet af vanskelig sprogbrug eller detaljer, men jeg betragter det også som et indlæg i den løbende debat om forholdene på plejehjem.

Jeg må først slå fast, at plejehjem velsagtens stadig væk er kommunens opgave. Jeg vil også gerne sige til fru Karen Klint, at det er rigtigt, at vi har lavet alle de regler, som man kan forvente der skal laves. Det, vi står tilbage med, er så problemet om, hvordan vi sikrer os, at den opgave, som vi i Danmark og i det vestlige Europa har lagt fra os, har lagt ud fra hjemmene og til andre at tage sig af, bliver varetaget godt.

Hvordan sikrer vi os kontrollen med, at i det her tilfælde de gamle så også har det godt nok? Det, der piner os, er jo, hvordan vi sikrer os det. Hvordan sikrer vi os, at når vi går hjem derfra, så får vores gamle mor præcis den pleje, som hun skal have?

Man kan sige, at det er lige så væsentligt som tilsyn, for vi kan da sagtens lave tilsyn. Vi kan lave uanmeldte tilsyn, vi kan føre skemaer; vi fører i forvejen skema over væske, fører skema over puls, fører skema over, hvor tit vi skifter ble. Vi behandler de gamle som en ting. Vi flytter kommoden ud, så vi bedre kan komme rundt omkring tingene og gøre rent. Ja, tænkt, jeg synes, det største problem er tingsliggørelsen af ældre mennesker, den kliniske dagligdag på et plejehjem.

Det, der hedder Ugebrevet Mandag Morgen, har meget godt fat i realiteten i det. Der stod i går: »Danmarks plejehjem fokuserer for meget på sygdom og for lidt på socialt samvær«. Det er det, der dybest set er problemet, og det kan man ikke klare med skemaer eller med tilsyn. Det kan man ikke. Med tilsyn kan man se, om skemaerne bliver taget alvorligt og tingene bliver overholdt. Man kan se, om de gamle får den medicin, de skal have, men man kan ikke se noget om alt det, der er bag det ældre menneskes skrøbelighed, måske det ældre menneskes sygdom, nemlig det hele menneske, der har en historie, en social historie, man skal tage sig af. Det er jo det, der er problemet. Det er, fordi vi har ændret vores syn på området og er gået over til at sørge for, at tingene er i orden, som om der var tale om en maskine. Det er der ikke; det er et helt menneske med forskellige behov.

Nu kommer der mange bud på, hvad man så kan gøre ved det. Der kommer givetvis sribesvis af beslutningsforslag, og vi vil da heller ikke holde os tilbage. Selvfølgelig arbejder CD da også med det, men ud fra en helt anden vinkel, nemlig i en sammenhæng, der ikke bare går på tilsyn. Vi vil gerne, at man har uddannelserne med, sådan at man får det hele menneske med, og at man har tilgangen og visitationen til plejehjem med, og så kommer man naturligt også ind på, hvem der så skal holde øje med det. Lige i øjeblikket ser det ud som om, at når vi har sluppet skolebestyrelserne for vores børn, går vi over i bestyrelserne for de ældre. Sådan bliver det måske også, det skal jeg ikke kunne sige, men i hvert fald skal der være en sammenhæng. På samme måde som pædiatere har med børn at gøre, skal gerontologer have med gamle at gøre. Det er da så ligefremt.

Så vi kommer også med vores bud på det. Jeg vil bare sige, at for mig er det ikke det, der er kernen i problemstillingen. Problemstillingen er, at man tror, man med tilsyn, skemaer og regler kan løse problemerne omkring det her. Det kan vi ikke. Det ligger et andet sted. Det ligger i os selv.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Jamen der kan Dansk Folkeparti da give fru Yvonne Herløv ganske ret. Det er nemlig den kliniske måde, det bliver lavet på på plejehjemmene. De ældre skulle langt mere med i dagligdagen, med i det sociale samvær på plejehjemmene.

Fra Dansk Folkeparti har vi været nogle stykke ude at se Plejehjemmet Lotte på Frederiksberg, og dér er de virkelig med i dagligdagen. Man føler, at det er deres hjem, og de er alle sammen ansvarlige for det hjem, og selv de, der har det allerældst, er med.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Til fru Yvonne Herløv Andersen: Vi har gjort vores forslag så enkelt som muligt, fordi vi synes, det er nogle enkle håndtag, der skal til, for at vi kan få det her uvildige, uanmeldte plejehjemsbesøg af embedslægerne.

Så spørger fru Yvonne Herløv Andersen, hvordan vi så sikrer os, at når vi går hjem, bliver de ældre behandlet ordentligt. Jamen det er så op til ledelsen, og det er så op til personalet, at det har den rette indstilling. Der er jo nogle